

TAYYİB ATMACA

**TEMİZE ÇEKİLMEZ
ÖMÜR DEFTERİ**

Berikan Yayınları

Bu Kitabın Tüm Hakları Yazarına ve Yayıncısına Aittir.

**TEMİZE ÇEKİLMEZ
ÖMÜR DEFTERİ
(Şiir)**

TAYYİB ATMACA

ISBN: 978-605-2030-16-5

Genel Yayın Yönetmeni
Cuma AĞCA

Kapak
Adem KONAN

Baskı & Cilt
Berikan Ofset Matbaa
Sertifika No: 13642 Maltepe / ANKARA

YAYINEVİ
BERİKAN YAYINCILIK
Kültür Mah. Kızılırmak Cad. No: 61/6 Kızılay/Ankara
Tel: (0312) 232 62 18 Faks: (0312) 232 14 99

TAYYİB ATMACA

**TEMİZE ÇEKİLMEZ
ÖMÜR DEFTERİ**

Birinci Baskı
Ağustos 2017

Tayyib Atmaca

10.06.1962 tarihinde Kahramanmaraş Afşin Topaktaş köyünde doğdu. İşletme Fakültesini bitirdi. Osmaniye'de Güneysu Kültür Sanat Edebiyat Dergisi'nin kurucuları arasında yer aldı. Uzun süre bu derginin yayın yönetmenliğini yaptı.

Osmaniye'de (36 sayı) Kırağı Şiir Dergisi, Eskişehir'de Mustafa Özçelik ile birlikte Ardıç Kültür Sanat Edebiyat Dergisi'ni çıkardı. Halen (edergi) Hece Taşları Şiir Dergisi'ni çıkarmaktadır.

Şiir ve denemeleri: Dolunay, Türk Edebiyatı, Türk Dili, Milli Kültür, Mina, Kardelen, Karçiçeği, Palandöken, Güneysu, Sühan, Tepe Edebiyat, Kırağı, Yedi İklim, Yolcu, Yitik Düşler Lika, Ardıç, Sühan, Kardeş Edebiyat, Kuşluk Vakti, Herfene vb. dergilerde yayınlandı. Kahramanmaraş'ta yaşıyor, Onikişubat Belediyesi'nde memur.

Yayınlanmış Eserleri

Şiir Kitapları:

- Hüzünlerin Düğünü, Kendi Yayını, Osmaniye 1980.
Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Güneysu Yayınları,
Osmaniye 1993.
Sarı Kitap, Kırağı Şiir Dizisi Yayınları, Osmaniye 1997.
Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Yediharf Yayınları,
İstanbul 2014.
Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Yediharf Yayınları,
İstanbul 2004.
Döş Defteri, Ardıç Yayınları, Eskişehir 2006.
Uzun İnce Bir Türkü, Yediharf Yayınları, İstanbul 2010.
Âşıklar Meclisi, Açık Yayınları, İstanbul 2014.
Söz Açarı, Atışma/Şiir, Berikan Yayınları, Ankara 2014.

Deneme Kitapları:

- Med Cezir Vakitler, İncir Yayınları, 3. Baskı. Kayseri 2017.
Gece Vardiyası, Ardıç Yayınları, Eskişehir, 2006.
Ebemkuşağının Altında, Yediharf Yayınları, İstanbul 2010.
Eskişehirin Eskimeyen Yüzleri, Nar Yayınları, İstanbul 2014.

DUA

Aklımızdan geçeni
Ve geçecek olanı
Bilen ve işiten sensin Allah'ım.

İçi gamdan göçeni
Gözyaşını içeni
Gören ve gözeteni sensin Allah'ım.

Yokluklarla sınayan
İmtihanla deneyen
Sarıp sarmalayan sensin Allah'ım.

Ham sözleri yetiren
Canı cana yetiren
Rızkı alan veren sensin Allah'ım.

Gam başıma toplandı
Dert içime saplandı
Derman sensin tabip sensin Allah'ım.

4ÇARPI4

Türkülerle yüreğime dokunduğın gecelerde
Gecelerin saçlarını tarayarak dolaşırım
Dolaşırım hayallere düğümlenir hatıralar
Hatıralar hatırımdan uzaklara kanatlanır
Kanatlanır yalnızlığım kafdağından ötelere.

Ötelere bakanların yakınında durulmuyor
Durulmuyor bulananlar akıntıda kayboluyor
Kayboluyor gözümüzün bebeğini sallayanlar
Sallayanlar pazarlıyor sözlerini ortalıkta
Ortalıkta daralılar safilere bakmıyorlar.

Bakılmıyor suretlere aynaları çatlattılar
Çatlattılar sabrımızın taşlarını değirmende
Değirmende öğütecek zahiremiz sözlerimiz
Sözlerimiz dallarında toplanmadan kekreleşti
Kekreleşti muhabbetler sofralarsa bıçaklandı.

Bıçaklandı dostlarımız sırtımızı dönemeyiz
Dönemeyiz sözümüzden buyursunlar kişlesinler
Kişlesinler derinlere dökülelim oluklardan
Oluklardan akanlarla aslımıza karışalım
Karışalım cambazların hilekârlık yapmasına.

ANLARSIN

Üç beş yılda bilmezsin yaran ile yaranı
Üzerinden seneler geçtiğinde anlarsın
Dil açarsa yarayı kabuk tutmaz yaranı
Sustukça çiçeklenip açtığında anlarsın.

Okunmayıp saklanan hatıralar silinir
Toprakların kıraçsa sema nasıl delinir
Kim var kim yok yanında yeri nasıl bilinir
Avucunu göklere açtığında anlarsın.

Aramadı yitiren, bulan yalan dengini
Kim tarife yaşar yalnızlığın rengini
Alçak yere konmayan gönlü senden engini
Gün dağların ardını aştığında anlarsın.

Dil yarası kapanmaz konuştukça kaşınır
Sözü yersiz söylersen kelimeler aşınır
Hayat denen mühlette acı tatlı yaşanır
Hal bilmezsin halini düştüğünde anlarsın.

Yola revan olanın gözü kalmaz ardında
Aradığı dermanı bulur yârin derdinde
Gönlündeki kuşları sevgilinin yurdunda
Avucunda yemlenip uçtuğunda anlarsın.

Önden gider verdiğin, senin değil saydığın
Yaklaştıkça Mekke'ye Lebbeyk sesi duyduğun
Vatanında dünyayı üzerinde soyduğun
Pervaneler yan yana uçtuğunda anlarsın.

Dış karanlık olsa da asıl içte ışımak
Işıktaki ziyayı ziyasızca taşımak
Nasıl ince bir duygu, asıl şiir yaşamak
Gözlerinde inciler saçtığına anlarsın.

Kim kime dost bellisiz, kim oluyor yabancı
Eşkiyaya pabucu atıp kaçmaz bu hancı
Yüreğine inceden nasıl yürür bir sancı
Habersizce *Atmaca* uçtuğunda anlarsın.

BABAM ÜZERİMİ ÖRTER HER GECE*

Gün nasıl dolanır vakt nasıl biter
Bir de bakarım ki başım yastıkta
Derin bir uykuya kanat vururken
Üzerimden yorgan sıyrılıp düşer
Dizimi karnıma çekmeden daha
Babam üzerimi örter her gece.

Kurduğum hayaller akşam bozultur
Sabah nasıl olur gün nasıl doğar
Bir düşten bir düşe kaçta geçerim
Al karısı meselleri nasıldı
Aklımın fikrimin ucuna gelmez
Babam üzerimi örter her gece.

Haytalıklarımı hesaba vursam
İçinden çıkamam kafam karışır
Suçlarım birikir boynum bükülür
Anamdan şefaatt diler gözlerim
Özrüm kabahatin önüne geçer
Babam üzerimi örter her gece.

Soyunu sürdürme vakti gelince
Gözü gönlü bir arayış içinde
Kafasına yatan gönlüme uyan
Bir helal süt emmiş hayali kurar
Duası manevi korunak olur
Babam üzerimi örter her gece.

Ansızın gelecek günü yaşadım
Höllüksüz kundağa sardım elimle
Üstünü güzelce örttüm uyuyor
Bir daha üzeri açılmayacak
Geceleri üşümeye başladım
Babam üzerimi örtmez bir gece.

**Kamil Doruk, Yağ Sevgili Yürek, Büyüyen Ay Yayınları, Hikâye kitabından şiire açılan bir pencere*

BEKÂR ŞİİRİ

Sen yoksan kimse yok evin içinde
Salonda üşürüm ceket giyerim
Bir çorba yaparım üç kazan almaz
Pilav pişiririm dört günde bitmez
Deterjanı yanlış yere koyarım
Suda durularım çamaşırları.

Gözümü gözümün üstüne koyup
Yatmak istiyorum yatamıyorum
Zangır zangır titriyorum yatakta
Merdaneli eski makine gibi
Bir sağa bir sola dönüp dururum
Yastığına sarılırım kızdırmaz.

BEN BURDAYIM REİS

Fatih Mehmet Erkoça

Ben burdayım reis kapı önünde
Gayem seni görüp derdimi demek
Bir aspirin kadar hükmü olmayan
Küçük bir istekte bulunmak için
Kırk kapıya seksen değnek çaldırma
Dilinin ucunda bir kelimeyi
Sese çevirmeyi bilmiyor musun?

Ben burdayım reis eşim Maraş'ta
Çocuklar her akşam sofrada yetim
Her gece sabaha güzel bir haber
Duyabilmek hasretiyle yatarım
Yatakta üşürüm yanar içerim
Doğduğum topraklar gözümde tüter
Sancım ağırlaşır kanar içerim.

Ben burdayım reis kulağım seste
Aksiseda içe kapar insanı
Bu mahzunluk yüreğimi kanırtır
Masada kalemle oynayan elin
Ara sıra dokunmaz mı kalbine
Yunus'un yurdundan kopan ığlığı
Kuşlar kulağına fısıldamaz mı?

Ben burdayım reis yarın sen yoksun
Kadı'nın mahkeme mülkü değildir
Ahır Dağı kadar bir yalnızlığa
Sırtını dayayıp ne yapacaksın
Yarenlik ederken camdan dostlarla
Havanda dövülen sular donacak
Canını yakacak can kırıkları.

Ben burdayım reis hâlâ burdayım
Elli yıldır sürgünlüğüm sürüyor
Canımın yarısı Maraş'ta bekler
Kısmetin peşinde at sürüyorum
Yol bir dördüncüyü gösterme n'olur
Yarın büyük Pazar kurulan yerde
Yüz yüze bakacak yüzümüz olsun.

BEYAZ BULUT

Atasoy abim için

Gönül göğümüzde beyaz bir bulut
Döş cebine *beyaz haber* doldurur
Kulağı duyana gözü görene
Hayatın içinden bir şeyler söyler
Sözün erdemiyle ıştır içimiz.

Döş cebine beyaz haber doldurur
Her sabah yeni bir vakti kuşanır
Sütunlardan taşar kelimeleri
Sözünün altında sözler ezilir
Kitaplığa sığmaz düşünceleri.

Kulağı duyana gözü görene
Susarak anlatır bakarak sorar
Adres defterini gözden geçirir
Yerinde duranı tutup silkeler
Karşıya geçeni siler defterden.

Tayyib Atmaca

Hayatın içinden bir şeyler söyler
Kelimeler ince ince dokunur
Payına düşeni alanlar alır
Kendisine her şey elinin tersi
Yürüsek bizimle yürür gölgesi.

Sözün erdemiyle ıştır içimiz
Boşuna dil dökmez bedevilere
*Sarı özek bozkır*ıdır yüreği
Doğudan batıdan gelir giderler
Yolcu gibi yaşar Eskişehir'de.

BİR GÜN

Avcumuzdan gökyüzüne kuşlar kanat vurduğunda
Karabulutlar dağılır, gök masmavi açar bir gün
Omuz omuza vererek ruhlar safta durduğunda
Bulutların arasında bir nur ışık saçar bir gün.

Alan sağ olsun vatanı, kanımız damarda durur
İnsanı yere geçirir bencillik ve fazla gurur
Şükredenler eksilirse toprak çatlar, toprak kurur
Şahadetin şerbetini arzulayan içer bir gün.

Sirt sirta yaslanan harfi, marifet seçerek dizmek
Âşıklıkta maharettir, bağlı olan sözü çözmek
Zarfi nasıl yazarsan yaz, aslolan mazrufu yazmak
Yar kapısı taş değilse söz kalbini açar bir gün.

Günden güne azalıyor helâlinden lokma yutan
Sözün kıymetini bilmez sözü boşa atıp tutan
Dünyaya meydan okuyan, Karun ile aşık atan
Dışta sağlam görünse de içeriden geçer bir gün.

Gönül dağa yaslanınca dağı kara bulut sardı
Gerçek yol ehli olanlar koşarak menzile vardı
Sakarya'nın doğduğu yer sanma *Atmaca*'ya yârdı
Eskişehir'de nasibi kesilir de uçar bir gün.

BULUT AVI

Nereye gidersin kimden kaçarsın
Sen seçtin gurbeti kendi gönlünle
Gittiğin yerlere dost mu yağacak
Bağrını bağrına yaslayacağın
Başın omuzunda ağlayacağın.

Konuşursun sesin çarpar kendine
Duydukların sende karşılık bulmaz
Baktığın gördüğün tanıdık değil
Yüzüne konacak ne bir tebessüm
Ne gözün gözüne değdireceğin.

Kitaplarda okuduğun yaşandı
Çok oldu döneli Kerem Aslı'na
Mem u Zin'i Ferid Farjad yaşıyor
Çöl şimdi içende başka mecnunsun
Boşa yatıyorsun Leyla düşüne.

Gün içinde karanlıkta gezersin
Gönül yordamıyla yokladıkların
Yerine yelleri uçurtma yapmış
Takılmışlar kuyrukların peşine
Ondan aradığın bulamıyorsun.

Geç gerisi angaryadan işlerle
İçin dışın birbirine dolaşmış
Dağıldığın kadar dağıldın zaten
Sözüne sahip çık git bulut avla
Kendi yağmurunla yağ toprağına.

ÇINARLAR DEVRİLİR HEP UZAKLARA*

Şeref Taşlıova'ya

Bir çınar devrildi gölgemiz gitti
Âşıklar ne desin neler söylesin
Dudaklar titredi dil sukut etti
Yerini cennetten bahçe eylesin.

“Çınarlar devrilir hep uzaklara
Kuşlardır aldanan sır tuzaklara
Türküler ulanır hoş bozlaklara
Hüzünlü gönüller buna neylesin”

Türkülerin dudakları kanadı
Derdim dıştan içe vurdu kanadı
Kırıldı âşığın kolu kanadı
Söyleyen bulunmaz artık laylasın.

Şenlik ocağında pişerek geldi
Kabına sığmadı taşarak geldi
Sırası gelende koşarak geldi
Çırakları aşk atını haylasın.

Sözden polen doldururdu kovana
Gün tükendi saz asıldı tavana
Sonunda ulaştı gerçek divana
Gür sedası artık kimi paylasın.

Çobanoğlu gitti tek kaldı burda
Kaldı yüreğinin bir şakı yarda
Dolaştı dünyayı sığmadı yurda
Kars'a âşık gelmez bundan böylesin.

Yeri dolan az bulunur âşıktı
Bu ülkeye sırlısklam âşıktı
Yaş yetmiş altıda atını yıktı
Sazı sözü ürüzgârda yaylasın.

Ey *Atmaca* sözün var ya sazın yok
Güze girdin baharın yok yazın yok
Evlüğünde sana yeter hazın yok
Tenin nasıl karayeri boylasın.

**Sevgili dostum Prof. Dr. Hanifi Vural'a Şeref Taşlıova'nın ölümü ile ilgili ilk dördlüğü yazdığım da kendisi de cevaben ikinci dördlüğü yazmıştı. Üçüncü dördlüğü yazdığım da cevap gelmeyince atışmayı müstakil bir şiir olarak sürdürmek bana kaldı.*

DİRİLİŞ SANCISI

Bayırbucak Türkmenlerine

Bir yanımız esed zulmü bir yanımız daeş zulmü
Gül atacak kimsemiz yok kurşun dersin hak getire
Kendimizden başka bir yer bulabilsek göçeceğiz
Vuruşarak ölmek güzel ama bir de aması var
Dikiş tutmaz yaralara duçar oldu yüreğimiz
Adı bizden soydaşların sırtımızda kaması var.

Bu münafık sahnesine her hafta bir oyun çıkar
Okyanusun ötesinde neler döner biz bilmeyiz
Beş yüz yıldır buralarda gel nöbete git nöbete
Cezalı bir tanka döndük dönüp ardına bakan yok
Sesimizi duyanların sağırlandı kulakları
Ocağımız talan oldu çıramızı bir yakan yok.

Al bayrağın gölgesinde serin serin yatın durun
Balkonlarda zıkkımlanın har vurup harman savurun
Sabah akşam ekmeğine yağını sürün gavurun
Yüzümüze ayna olan yüzü olanları vurun
Bir Harun'a dar dünyayı paylaşırken üç beş Karun
Kâğıtlardan gemi yapın devlet yıkıp devlet kurun.

Derdimizi yüklenecek dağlar dağların ardında
Göksümüzün içi yanar çatlar durur dudağımız
Su kaynatır harareti ama ateş tez söndürür
Ne Antepli bir Şahin var ne Kilis'de Karayılan
Kahramanlık Maraşlının Urfa şanın nerde kaldı
Salih Müslim ile ortak kandildeki karayılan.

Selefiler yahudiye petrol satar silah alır
Bize armut toplatmazlar dayımızın haberi yok
Haçlıları bu toprakta durduran bu oğuz boyu
Son neferi kaybederse haliniz içler acısı
Halep gider Hatay düşer asi nehri kızıl akar
Karın gurultusu olur dirilişin bu sancısı.

DOYDUM YALAN DÜNYAYA

Yıllar yılı kendimden kaç a kaç a yorul d u m
Üstelikte kaçarken bir ceylana vurul d u m
Mekânım var dünyada halim keyfim yerinde
Avucumda beş vakit kuşlar uçar semaya
Ama yine ruhumu hafakanlar basıyor
Taşıyorum kendimden yıkıyorum bendimi.

Örklemeyle zapt olmaz gidenlerin atları
Gelecek olanlarsa aşar gelir engeli
Gam dağının başını kara bulut kapladı
Bir aşıcı şimşegin yolunu gözlüyorum
İçim dışım güzelce arılanıp durulsun
Doydum yalan dünyaya ölümü özlüyorum.

DUDAKDEĞMEZ

Kaçak yaşıyorsun gönül dağında
Elvan elvan çiçek kokan sevgili
Kar yağdı saçına şu genç çağında
Susarak kaşını yıkan sevgili.

Susayınca suyun nerde içersin
Güz gelince uzaklara göçersin
Allı turna olur gökte uçarsın
Hasretin oduyla yakan sevgili.

Yalnızlık içinde çiçeğe durur
Dudakların yanar için kavrulur
Korkuların üzerine devrilir
Söker yeryüzünde cakan sevgili.

Çektirdiğin cefa yeter de artar
Ellerin gül koklar gözlerin tartar
Kaşların suç işler okların örter
Ahrette tutulur yakan sevgili.

Dokunsa ellerin gönül teline
Dolaşır türküler küçük diline
Sürgüne gönderir sürgün eline
Gözlerinden inci döken sevgili.

Uyku gözlerine silah çatacak
Yalancı horozlar öttü ötecek
Gönül ocağında hasret tütecek
Göğsüne gülleri takan sevgili.

DÜKKÂN KAPANIYOR

Atasoy Ağabey için

Dükkân kapanıyor baylar buyursun
Hangi kitap işinize yararsa
Askılıkta bir paltom var uyarsa
Aç karnına geldiyseniz simit var
Üç çay içme hakkınız var üstelik.

Dükkân kapanıyor geç gelen yanar
Boşa ovuşturur avuçlarını
Yakında olanlar uzak duranlar
Hesabı olanlar borçlu olanlar
Yarına kalana sonsuzluk kalır.

Dükkân kapanıyor müşteri bitti
İçi dolu sözler bende kalmasın
İşinize yarar vaktin birinde
Aklınızın aldıkları var ise
Kalbinizi ateşlemiş olurum.

Dükkân kapanıyor duymayan duysun
Çalışma masası yanında koltuk
Kalemlik yanında kalemleriyle
Ama daktiloya yan bakmak ayıp
Atilla Maraş'a sözünü kestim.

Dükkân kapanıyor içim yanıyor
Kırkbeş yıldır kimler geldi saymadım
Daktilonun sesi uzağa gitmiş
Duvara demişim yetik sözleri
Artık sukût çarşısında dükkânım.

Dükkân kapanıyor ağalar beyler
“Gelmişken uğrayım” demeyin lütfen
Bir daha yolunuz zor düşebilir
Yasin İşhani'nda otuz bir martta
Bir devrimde biz yapalım sessizce.

DÜNYA SAHNESİ

Sözün içi boşaltıldı insan insandan kaçıyor
Her köşede bir tezgâh var bul karayı al parayı
Çarşı-pazar insan seli alan razı satan razı
Ne kendini okuyan var ne de açıp bir kitabı
Herkes yazar herkes şair okur dersen sana ömür.

Hangi yüzün aynasına bakarsan bak kendin yoksun
Dokunmaya çalıştığın ya bir hayal ya bir rüya
Korkuların başkasının mutluluğun sanal âlem
Yediklerin tat vermiyor içtiklerin zehir zıkkım
Kuş yemlemez avuçların neyine gerek Maide.

Herkes kendi yitiğini başkasında arar oldu
Yolda kimi buldu ise yoldaşıyla değiştirdi
Hani her şey angaryaydı yol Onundu varlık Onun
Üç maymundan başka oyun yazın da sahneye koyun
Yaşlanınca kayıtlardan indirerek izlenecek.

Ne kenarda bir hakem var ne de ortada güreşen
Çeker durur birbirine elenseyi pehlivanlar
Yıkan kimdir yıkılan kim arada bir dümen döner
Bahisçiler şakşakçılar davulcular ve yağcılar
Kendileri gözün yumar ağasına tutar fener.

Bu nasıl bir demokrasi dört yılda bir selam verir
Vekil asıla yalvarır asıl vekile yalvarır
Her seçilen üzerine yemin zırhını giyince
Kuyruğu dik aslan olur teba ise uysal koyun
Sahne göçer ışık söner bir gün oynanmaz bu oyun.

Üstümüzde gök delindi altımızda yer yarıldı
Küffar küfrü evimize sütçüden erken getirir
Ar namus şişeye girdi hayâ kaçtı kafdağına
Verdiğimiz sözden caydık Kalu Bela darbimesel
Sonunda olanlar olur ama ben o sonu görmem.

ELLİ YAŞ ŞİİRİ

Yaşım elli
Bir bu kadar ömür hayal etmiyorum
Gözlerimi kapattığımda önüm uçurum
Arkama döndüğümde hatıralar uçuyor
Bir hoş oluyor kalbimi yokluyorum
Kalbim hâlâ atıyor.

Yaşım elli
Bazı arkadaşların yeri belli
Bazıları adreslerinde yok
Ne çayın bahanesi kaldı
Ne kahvenin acılığı
Kadir kıymet size ömür.

Yaşım elli
Al takke ver külah Amerika
Rusları kışkırtıp Afganistan'a çöktürdü
Sonra destek oldu Mücahitlere
Adı Seyit Muhammed Necibullah olan
Bir devlet başkanı sallandırıldı
Kabil de bir elektrik direğinde.

Yaşım elli
Nikolay Çavuşesku'yu duvar dibinde
Ömür yoldaşıyla birlikte
Kuşunla dizilirken seyrettim
Saddam'ın nasıl sallandırıldığını
Kaddafiyi bir lağım çukurunda.

Yaşım Elli
Araplara bahar geldi diyorlar
Hayret hiç hissedemedim
Hüsnu gitti Sisi geldi
Ezher şeyhi darbedar
Mısır direniyor meydanlarda.

Yaşım elli
Hafız Esed gittiği yerden dönmedi
Oğul Esed'e kaldı Müslümanı parçalamak
Halep yanıyor
Şam'da tarihin külleri uçuyor
Biz çekirdek çitliyoruz ekran başında.

Yaşım elli
Dün siyah beyaz bir film gibi
Gelip geçiyor gözlüğümün önünden
Tadı yok boğazımdan geçenin
İnsan damarlarım fena tıkanmış
Kendime toprakta gelirim.

GÖNLÜNLE TOPRAĞA BASTIĞIN ZAMAN

İçine kapanıp sustuğın zaman
Dudakların kuşlar ile konuşmaz
Havalanıp uçmaz avuçlarından
Döşü dolu bulutların sağılır
Efkâr barometren çatlar içerden
Seher yeli gibi estiğın zaman.

Sesini kendine kısıtğın zaman
Tadı tuzu olmaz kelimelerin
Hangi yana dönsen orası batar
Yüreğinden ilaç imal edersin
Yaranı yaranın yarası kanar
Selamı sabahı kestiğın zaman.

İçine karanlık bastığın zaman
Aydınlık günlerin sancısı başlar
Yüreğine ışık düşer yeniden
Nefsinin üstüne basar yürürsün
Silkeler dökersin yıldızlarını
Gönlünle toprağa bastığın zaman.

Dilinle ağzını kestiğin zaman
Tartarak söylersin kelimeleri
Her sözü kapıdan içeri almaz
Her sözün peşine sözünü salmaz
Sukût çarşısına yükün yıkarsın
Döşegin yorganın yastığın zaman.

Nefsini kibirle kastiğin zaman
Şeytanlarla dans etmeye başlarsın
Ayağına bir iyilik dolaşmaz
Oturunca yapışırın koltuğa
Dünya fırın fırıl döner elinde
Kalbini çengele astığın zaman.

GÖNÜL KAÇAĞI

Ali Akbaş Ağabey'e

“Can dediğin ne ki bir gül demeti”
Hicap hare hare saklar ismeti
Başa yağan karlar büker kameti
Kader çizgisidir nasip-kısmeti
Mutlak malik yerin göğün Samed'i.

“Türküler bağrımda bir gül diken”
Bu yüzden severim gülü diken
Gam dağına kara bulutu çöken
Gözyaşını yüreğine döken
Şükür kapısında boyun bükeni.

Tayyib Atmaca

“Ruhum gurbet elde tutsak kalacak”
Kapımızı bad-ı seba çalacak
Açsam yüreğimi hasret dolacak
Hatıralar hatırlanmaz olacak
Gün sabah açacak akşam solacak.

“ Hasret kara saplı Yarpız bıçağı”
Hamları pişirir aşkın ocağı
Toplarlar sofrada kabı-kaçağı
Bekliorsa karayerin kucağı
Müfrezeden korkmaz gönül kaçağı.

GÖNÜL KUŞUM HAVALANIR TUTAMAM

Yalnızlık böğrüme batan bir bıçak
Sandım ki hasretten canım çıkacak
Kalorifer yanar evim sımsıcak
Gel gör sensizlikten üşürüm yârim.

Yeni mi tanıştık başa mı döndük
Hayalden uyanıp düşe mi döndük
İkimiz de garip kuşa mı döndük
Canım ceset gibi yaşarım yârim.

Hasret duman duman gözümde tüter
Uzanır ellerim boşluğu tutar
Canımdan bir parça canında yatar
Aklımı yanında taşırım yârim.

Sensizlikten betim benzim sarardı
Gözümün göğünü bulutlar sardı
Yağmura dönerse şimşegin ardı
Bendime sığmazım taşarım yârim.

Sensiz lokma zehir olur yutamam
Yorgan yakar döşek batar yatamam
Gönül kuşum havalanır tutamam
Sanki karlı dağlar aşarım yârim.

GÖZ AÇIP YUMMUŞ GİBİ / TAHMİS

Ayaklarım yere basar gök üstümde uçmuş gibi
Yaram tomurcuğa durdu derdim çiçek açmış gibi
Yalan dünya pınarda bir avuç su içmiş gibi
*“Geldi geçti ömrüm benim, şol yel esip geçmiş gibi
Hele bana şöyle gelir, şol göz açıp yummuş gibi”*

Sinem ol yar hasretiyle ezelden beri yanıktır
Gözüm yumuk olsa dahi kalbim herdem uyanıktır
Diller yalan söylese de kalpler olaya tanıktır
*“İşbu sözü Hak tanıktır, bu can bu gövdeye konuktur
Bir gün ola çıka gide, kafesten kuş uçmuş gibi”*

Sözün doğrusunu söyle yarası olan inciye
Çuvaldızla gömlek dikme diksin götür dikinciye
Adamı sözünden tanı kuyumcuysan bak inciye
*“Miskin âdem oğlanını, benzetmişler ekinciye
Kimi biter, kimi yeter yere tohum saçmış gibi”*

Çıngı düşer olur yalım yana yana çıkar közüm
Hesap kitap sırasında tartıya çekilir sözüm
Ah efendim yardım eyle anam babam var öksüzüm
*“Bu dünyada bir nesneye, yanar içim göynür özüm
Yiğit iken ölenlere, gök ekini biçmiş gibi”*

Tutup sinesin sinene sine bilip sardın ise
O hep senden kaçar iken sense ona vardın ise
Derdini derdinden bilip sevincini kardın ise
*“Bir hastaya vardın ise, bir içim su verdin ise
Yarın anda karşı gele, hak şarabın içmiş gibi”*

Bugün avazın çıkarken yarın sesin düşer pese
Sakın ola gamdan deme gözünü kaplayan sise
Koyacak yerin kalmadı hâlâ alırsın elbise
*“Bir miskini gördün ise, bir eksice verdin ise
Yarın anda karşı gele, hulle donun biçmiş gibi”*

Sıran bekle bir gün gelir topraktan evin değerler
Mezarlığa piden gelir üstüne helvanı yerler
Yılan çayan pay ederek nazik tenin bölüşürler
*“Yunus Emre bu dünyada, iki kişi kalır derler
Meğer Hızır İlyas ola, ab-ı hayat içmiş gibi”*

GÜN TÜKENDİ VAKİT ARTIK GEÇ OLDU

Söz kuru kütüğe döndü sonunda
İblisler dolaşır insan donunda
İnsan şüphelenir oldu kanında
Namussuzluk artık başa taç oldu.

Çarşı-pazar insan dolu insan yok
Kim konuşur kimi dinler susan yok
Yüreğine Hak muskasın asan yok
İnsan hakir para şimdi güç oldu.

Herkes ağa, herkes biraz maraba
Demez kimse dünya tahta taraba
Dönüp de bakmayan bir kez turaba
Gönlü geçmez gözü her dem aç oldu.

Ar çatladı yüzde perde kalmadı
Derdi olan dosta derdi kalmadı
Yerleşecek gönül yurdu kalmadı
İnsandan isyana doğru göç oldu.

Bereketi kurtlar kemirdi bitti
Doğruluk Kafdağı ardına gitti
Zorbanın zorbası güçsüze yetti
Mazlumun yetimin hakkı iç oldu.

Her evde sinema her evde parti!
Akıldan fırladı imanın şartı
Şekilden öteye geçmiyor örtü
Tarlalar borlaştı tohum piç oldu.

GÜZ DAYANDI KAPIMIZA

Nerde aşkı ansam orda hep karşıma sen çıkardın
Sevdan ile yana yana tandırdan külüm çıkardın
Derdin ile gamzedeyken tutup elimden çıkardın
Cümleleri parçalayıp sözümden hüküm çıkardın
Toz olmuş rüzgâr beklerken beni külümden çıkardın.

Sevmenin kıymeti olmaz dökmeyince gönül terin
Yollarda şaşırıp kaldım kime sorsam demez yerin
Haramiler yolu tutmuş bari başka yol gösterin
Hangi köprüden geçeyim sular coşkun sular derin
Aklım karma karış ettin geldin yolumdan çıkardın.

Ne deryaları dolaştım ne de bahri olup yüzdüm
Kâh dışıma çıkıp yattım kâh içimde âmâ gezdim
Doksan dokuz defa hasret tespihini cana dizdim
Say ki seni tanımadan çaresizdim kimsesizdim
Düştüm heva kuyusuna tutup kolumdan çıkardın.

Görenler dışımı görür içimde yara kabarı
Kapımıza güz dayandı yeşil yapraklar sararır
Bazen kışlar yaman olur gövdeden dalı koparır
Nere gidersem gideyim yalnızlığım önce varır
İçerimi körük ettin ahı dilimden çıkardın.

Yer döşegim taş yastığım gece yorgan oldu yattım
Kendi kendime gücendim derdimi içime attım
Zorla kervana yetiştim birkaç parça malım kattım
Bedestende bezirgâna kıymetinden aza sattım
Parmagın deldi göğsümü gamı telimden çıkardın.

Ne ceylana nişan aldım ne de bir karaca vurdum
Boş sözlerle şişirmişim zurnacı gibi avurdum
Yüreğimi lime lime edip Leyla'ya kavurdum
İçimde dolaştım durdum har vurup harman savurdum
Dertli başım gezdirdiğim kendi çölümünden çıkardın.

Dünya malı kullandığım benim değil sakladığım
Yarın suçum çıkar orda kendimden de sakladığım
Verdiklerim önden gider azık kalır sakladığım
Yüreğimde beslediğim büyüttüğüm sakladığım
Kamış gibi oyduğun içim sesin telimden çıkardın.

İnsandan insana kaçtım insan içimde dolaştım
Bilemedim nasıl oldu nasıl bir derde bulaştım
Aza razı olmak için çokça nefsimle dalaştım
Yalan dünya dizisinde rol oynamaya çalıştım
Düştü ihtiyar *Atmaca* avda bölümünden çıkardın.

HANİFİ VURAL İLE ATIŞMA

Atmaca: İnsanın insandan alıp verdiği
Tatlı dil güler yüz gerisi yalan
Yüreğinin bahçesinden derdiği
Çiçekleri koklar yarası olan.

Vural: Ehlinin nezdinde kırıp yarıdığı
Kolay değil gizli gizli sardığı
Sarıp sarmalayıp cana kardığı
Mavisi yeşili karası olan.

Atmaca: Göz bakınca görür gözün içini
Yâr yarana döker sözün içini
Yanmayan ne bilsin közün içini
Döner etrafında çerası olan.

Vural: Her bakanın gözü göresi değil
Her yârânın yâri eresi değil
Her ganinin eli veresi değil
Ancak menzildedir verası olan.

Atmaca: Nefis toksa sahibine saldırmaz
Kınayanın sözlerine aldırılmaz
Endam aynasında vakit öldürmez
Suretten öteyi göresi olan.

Vural: Güven olmaz asla nefis-i nadana
Balı zehirlidir her bir tadana
Gel de sığına ol Yaradana
Ağırlığın bilir darası olan.

Atmaca: Nefis bir heybedir insan olana
Bedestende gül sunulur alana
İtibar eylemez pulu olana
Dededen atadan töresi olan.

HER CANLI ÖLÜNCE BİRAZLAR BİTER*

Yarana kınalı keklikler öter
Gamdan gama seke seke yürürsün
Yaktığın türküler içinde kalır
Sükûnun her yerde pazarı olmaz
Sustukça direnci artar sesinin.

Sen kışa girince kirazlar yeter
Ağızındaki kekre tatlar azalır
Uzandığın her şey elinden kaçır
Baktığını göremezsin can gibi
Camdan insanlarla dolar etrafın.

Her canlı ölünce birazlar biter
Mazi aynasının sırrı dağılır
Sözlükten silinir bütün keşkeler
Yarın diye bir şey kalmaz geride
Uçar yaprakları hatıraların.

Asıl sen göçünce olanlar olur
Sağanak yağışlı tüm sevenlerin
Verdiklerin senden önce varırlar
Toprak ekileni saklar koynunda
Dünyanın sonunda firezler biter.

**Bahaddin Karakoç ustamın bir dizesi*

HER YAPRAKTA YEŞEREN BİR HATIRA

Ben daha görmedim Çanakkale'yi
Kirpiğimi kirpiğime çatınca
Yedi düvel gemisiyle denizde
İman kalesine topun çevirmiş
Yer gök gümbürtüyle çalkalanıyor
Bir avuç inanmış asker olmasa
Belki deniz sahilleri yutacak
Sanki yağın ölüm değil göklerde
Burda kurşun işlemiyor kuşlara
Oysa hava daha ağır kurşundan
Nereye bakarsam orada bir can
Bir kardelen ömrü birkaç gün için
Tekbirle mehterle bir düğün için
Anıyla şanıyla bir gelin için
Dillerinde Allah nidalarıyla
Tunçtan yüreklerle kenetlenerek
Ölmeden ölümü karşılıyorlar.

Yazandan çizenden Çanakkale'yi
Yakından tanırım burası gerçek
Ama gördüm desem yalan söylerim
Marmara'da soluklanan denizi
Yüreğini iki şakka ayırıp
Ortasında Karadeniz akıtır
Denize kıyıdaş tüm ülkelerin
Gemileri bir şekilde buradan
Geçerken içinde korkularını
Yutkunarak ah çekerek geçerken
İki yaka iki iri kurt olup
Sanki başlarını uzatacaklar
Boğup boğup atacaklar kenara
Korkunun ecele faydası olmaz
Dededen devrolan buruk sancıyla
Kıvranarak içlerine gömülür
Geçer gider gölgesinde bayrağın.

Tarih kitapları Çanakkale'yi
Ne kadar yazarsa o kadar eksik
Ne kadar eksikse o kadar fazla
Yazar, yazar bitiremez okurlar
Her yaprakta yeşeren bir hatıra
Her hatıra karşılığı bir ömrün
Evir oku çevir oku durmadan
Posta çıkınında el dokunmadan
Mehmet'e uzanan zarfın içinde
Parmak tutuşturan ah o mektuplar
Açılınca memleketi getirir
İç cebinde koklamalık mendile
Eli gider akli oynar yerinden
Hüzün bulutları kaplar her yanı
Küçük dili tutsak alır sesini
Efkâr çeker soluğunda har çıkar
Sonra herkes yağmuruyla ıslanır.

Düşlemeyen olmaz Çanakkale'yi
Canından bir parça orada yatar
Toprak burcu burcu kokar orada
Dili, dini, rengi ayrı insanlar
Toprağın bağrında hatıralarla
Sarmaş dolaş uyuyorlar yıllardır
Uzak ülkelerden ve şehirlerden
Ya bir taş üstünde ya kitabede
Bir yakın ismini görebilmenin
Bahtiyarlığına erişmek için
Herkes yitiğini burada arar
Bu yüzden eksilmez gelen gidene
Burada kavgaya tutuşmaz ruhlar
Bir daha savaşlar olmasın diye
Kanlarıyla sulamışlar toprağı
Bu yüzden Allah'ın her günü sabah
Candan çiçek açar Çanakkale'de.

Şairler aşıklar Çanakkale'yi
Yazarlar söylerler bitiremezler
Kimi gözün yumar dalar deryaya
Kimi deryalardan inci çıkarır
Kınalı kuzular yar da yamaçta
Keklik gibi seke seke dolaşır
Ya istiklal ya ölümün aşkıyla
Gözü gönlü uzaklara açılır
Ufukların ortasında bir sancak
Alabildiğini geniş gölgesi
Sancağın yanında o büyük Önder
Sağında Allah'ın aslanı Ali
Soluna oturtmuş Ebubekir'i
Ömer'i Osman'ı Hasan Hüsey'ni
Görünce yüreği göğsüne sığmaz
Narasından çalkalanır denizler
Vurur gemileri kuş avlar gibi.

İçimde yaşarım Çanakkale'yi
Kardeşi kardeşe kırdırmak için
Yüzyıllardır aynı oyun oynanır
Haç hilale saldırmaktan usanmaz
Anadolu coğrafyası dışında
Bağdat, Bakü, Üsküp, Mekke, Yemen'den
İslam kalesini korumak için
Şrefi namusu bilenler geldi
Mehmet Akif gözlerini yumunca
İlham perileri içtima oldu
O muhteşem *Çanakkale Destanı*
Yüreğinden irticalen döküldü
Pakistan'dan çıktı Muhammed İkbâl
Toplandı şairler söz meydanına
Necip Fazıl aktı Sakarya ile
Oldu nice Mehmet Emin Yurdakul
Arif Nihat dalgalandı bayrakla.

İÇİMDEN GEÇENLER SÖZE GELMİYOR

Gel uykumu gözlerine beleyim
Düşünde ninniler söyleyim sana
Hangi yana dönsen sar hayalimi.

Beni burada sıtma tutmuş ne çıkar
Sensizliği öksürürüm hastayım
Kalbimin ilacı dün sende kalmış.

Uzansam saçların döver yüzümü
Tavan sessizliği dolar gözüme
Yastığın yağmurdan ıslanırır.

Sakın ha uyanıp arayım deme
Canımla canını sarayım deme
Susarak hacamat ettim dilimi.

Yarın gün doğar mı akşam olur mu
Nerelerde gezer efkar derecem
Can kuşum tenimde kanat vurur mu?

Bütün zamanların ezel sahibi
İçimden geçenler söze gelmiyor
Bağışla dilimden dökülenleri.

İNSAN

İnsan gönül aynasına bakarken
Zaman sınanmamış ustura olur
Farkına varmadan keser bir yeri
Ilık ılık kan akarken içine
Şerha şerha yarılırken dudağı
Kendi gözyaşını içiyor insan.

Aramızda tuna nehri akıyor
Biz yüzmeyi unutalı çok oldu
Köprülerse birer birer yıkıldı
Karşı kıyılarda ne olup biter
Ölen kim kalan kim haberimiz yok
Yalnız konup yalnız göçüyor insan.

Sukût çarşıları çoktan kapandı
Sokağa döküldü yaramaz sözler
Herkes bir şey satmak için bağırır
Sesler sesi aşındırır durmadan
Tadı yok tuzu yok kelimelerin
Avcunda ne varsa saçıyor insan.

Yokluk ne varlık ne kim dara düşmüş
Umurunda değil kimse kimsenin
Bahanesiz selam veren azaldı
Çalışmıyor kapıların zilleri
Hal dilinden anlayanlar kalmadı
Kendisinden bile kaçıyor insan.

Günün yorgunluğu bir güne sarkar
Dünyanın yükünden canımız çıkar
Şükür makamına düşmez yolumuz
Çöpe gider bereketi sofranın
Varlık yokluk sınavından habersiz
Dünyanın içinden geçiyor insan.

**KAVGADAN KORKTUKÇA
YUMRUĞUM BÜYÜR**

İnsanın insana tuzak kurduğu
Bir devirde dolaşırım kendime
İnsanın insandan uzak durduğu
Yerde dursam bulaşırım kendime.

Suya girsem ateş değmez yanarım
Ateşin içinde üşür donarım
Keser gibi hep kendime yonarım
Gece gündüz çalışırım kendime.

Türküler yok dudağımda tutuşan
Kuşlar vardı dallarımda ötüşen
Herkesten kaçarım olmaz yetişen
Bilmem nasıl ulaşırım kendime.

Bir gün üşür bir gün yanar içerim
Gam ekerim kasaveti biçerim
Aynaların arkasına geçerim
Bakar bakar yılışırım kendime.

Derdime derdimden ilaç yaparım
Üzerimi yalnızlıkla kaparım
Daralınca içerime saparım
Yavaş yavaş alışırım kendime.

Gönül sever amma tayın alamaz
Gözü ceylan kaşı yayın alamaz
İnsan kıssalardan payın alamaz
Tartıp tartıp bölüşürüm kendime.

Kavgadan korktukça yumruğum büyür
Davet eden olmaz gönlüne buyur
Hayallerim esner düşlerim uyur
Geceleri dalaşırım kendime.

MUAŞŞER

Nefse sorsan, bu dünyayı toptan alsa demez yeter
Sen kendine dert ararsan, kendi derdin sana yeter
Yüreğinde suladığın, sözler dilaltında yeter
Bülbül gülün derdindeyken ayağına diken batar
Nadan sözüne aldırılmaz, dostun bir kem sözü batar
Yalan dünya kurulalı ay dolanır, güneş batar
Yâr yurdundan gelenlerin kokusu burnunda tüter
Ten sılada, can gurbette hasreti gözünde tüter
Dostun yüreği yanarsa dumanı dostundan tüter
Gün dolanır, ay dolanır, karanlık tavanda yatar.

Dünya gamın tarlasıdır, ne ekersen biçeceksin
Herkes bir yol gösterecek, yolu kendin seçeceksin
Nefsin sana dost olursa o dostluğu geçeceksin
Belki bir yarın başında yardan bade içeceksin
Yâri koyup kendinde de ötelere geçeceksin
Bazen kendine gelecek, kendinden de kaçacaksın
Her gelene sofraya gibi yüreğini açacaksın
Sanma burda toplayınca öte yerde saçacaksın
Saatin tamam olanda bu dünyadan uçacaksın
Ruhun kanatlanıp gider, bedeninin savanda yatar.

Nefsimizi sürdük-ektik, çıkar mı himmetlik olan
Gözün yumsa yine yürür elbet doğru yolu bulan
Sözlerin çoğu daradır, söz odur ki safi kalan
Ummadık zamanda gelir kapımız habersiz çalan
Üç gün sonra unuturlar bağrın döven, saçın yolan
Yerin yurdun, bağın bahçen üç beş yılda olur talan
Yer altında haberleşme yok ki olsun selam salan
Ey *Atmaca* bir gün gelir olur yaşadığın yalan
“Mal da yalan mülk de yalan var biraz da sen oyalan”
Herkes şair, herkes âşık, marifet divan da yatar.

MUHAMMES/ bir

Sizin orda yalnızlığa beşik yapan usta var mı?
Acıkınca yemek için gamdan pişmiş pasta var mı?
Sızısını türkülerle avutan bir hasta var mı?
Gözleri yollarda kalmış daim gönlü yasta var mı?
Benim ömrüm kışa girdi, sende ömür sonbahar mı?

Şehir garip, şehir öksüz, kimse kimseye bakmıyor
Alçak gönüllü olanı yüksek tabaka takmıyor
Herkes kapanmış evine, kimse komşuya çıkmıyor
Mahalle de yangın çıksa kimse bir tas su dökmüyor
Gönlümüzü boşalttılar, gözümüzden yaş akar mı?

Tohumlar iğdiş edildi, toprağa suçu yükledik
Aşağıda su bulandı, yukarda kurdu bekledik
Kârı nefsimize yazdık, zararını dosta ekledik
Ziyankârlık meslek oldu, suçu zamana yükledik
“Zaman bir kesim demişler, zaman dinler mi, duyar mı?”

İğne yok ki, yaraları çuvaldızla dikiyorlar
Kargalarla bülbülleri bir sığaya çekiyorlar
Çiçekleri toprağından söküp taşta dikiyorlar
Geceleri sürme diye gözlerime çekiyorlar
Senin gözün bulutları, söyle ben gibi yayar mı?

Sözü dalında yetiren ham sözlere tamah etmez
Gül yüzüne bakmasa da bülbül gülünü terk etmez
Ey *Atmaca* bu dünyanın malı mülkü sana yetmez
İnsanoğlu bu dünyada fazladan nefes tüketmez
Gönül mülkü yağmalanan kârın zararın sayar mı?

MUHAMMES iki

Gün savuşur kapımızdan avlumuzdan kuşlar uçar
Derdini dökmek istesen kelimeler kalır naçar
Gam dağında dert yayanın bağrında çiçekler açar
Lale sümbül mor menekşe kokusunu yara saçar
Yar bir yaraya dokunur yüzlerce yarayı açar.

Türkülere yaslanırsın efkâr barometren çatlar
Sancı sancıyı emzirir sancı sancıyı savatlar
Ateş topu kelimeler gelir avurdunda patlar
Zamanında söylenmeyen söz dilaltında bayatlar
Gereksiz söylenen sözler tutuşturamaz yanar geçer.

Hangi yana dönsen gurbet sıladaysa dost kalmadı
Gönül turna olmak ister uçmaya mecal kalmadı
Sefa dünyayı turladı bir kez bizimle kalmadı
Herkes dünyayı bölüştü bize paydan pay kalmadı
Kendisinden başka bir yer bulabilse insan kaçar.

Şifreli bir kasa gibi insanoğlunun kapısı
Numarası nasıl olur var mı anahtar yapısı
Mezarda işe yaramaz yalan dünyanın tapusu
Vefa artık size ömür insan insanın kâbusu
Kendine kilit vuranın kapısını kimler açar.

Su kesilir toprak donar bir daha karılmaz çamur
Yarın beze sarılırız sırtımızda olsa samur
Ne kalem kaşımız kalır ne de gözlerimiz kömür
Her yolcu yoluna gider Hay Hu ile geçer ömür
Ey *Atmaca* bu toprağa konan elbet bir gün geçer.

MUHAMMES/ÂŞİK HAVASI

Sinemi dağlayıp gitme
Ay gözleri kara güzel
Salma başımı belaya
Çağırırısın yara güzel
Sakın germe kaşlarını
Benzetirsın dara güzel
Kırarsın kolum, kanadım
Kim belini sara güzel
Saçından beş on tel versen
Takıversen tara güzel.

Kaçmak kurtuluşun olmaz
Aşk bağlatır el- ayağı
Zevki başkasına uymaz
Giydirir alı şayağı
Korkusu kendinden olur
Başkasından yer dayağı
Alır başını götürür
Gezer bayırı koyağı
Gayen çektiirmekse buyur
Kaşlarınla dara güzel.

Yol meşakkat değil ona
Azıyı dişine alır
Veresiye işi olmaz
Gönlünü peşine alır
Güzel kirpiğin ok edip
Nişanı döşüne alır
Hayalinden kaçan yâri
Her gece düşüne alır
Rütbe makamı tanımaz
Diz çöktürür Çar'a güzel.

Ne buluttan nem alırsın
Ne yağmurda ıslanırsın
Ne bir aynaya bakarsın
Ne düğünde süslenirsin
Ne usunda haberin var
Ne de benle uslanırsın
Ne sineme hançer vurup
Ne sineme yaslanırsın
Yüreğinle dokununca
Sağılacak yara güzel.

O gün yakın o gün uzak
Gelir kapıya dayanır
Şükür kapısında duran
Aşk boyasıyla boyanır
Sanki bahar gelmiş gibi
Toprağın altı uyanır
Ey *Atmaca* kaçır senden
Ne eşin evladın tanır
Yâr derdiyle hoş olanlar
Kanatlanır yara güzel.

NEVRUZİYE*

Sevgili adaşıma

Yarın cemre düşer havaya suya
Sonra yavaş yavaş toprak uyanır
Kan deli çavlına döner damarda
Nevruz karı yarıp günü selamlar
Sen de yüreğinle toprağa otur
Canında çiçekler açsın Hanım hey!

Sürülsün tarlalar bider ekilsin
Fidanlar dikilsin budansın bağlar
Yaylakların diz boyunca ot olsun
Tavllarda sürü sürü at olsun
Rahim olan pak eylesin yüzünü
Ellerin bereket biçsin Hanım hey!

Elin oban hasta sayrı görmesin
Bağın bahçen tutulmasın maraza
Tabak uzak dursun maldan malelden
Eksilmesin sofralarda ağartı
Çift doğursun buzalacı inekler
Her günün toy gibi geçsin Hanım hey!

Allah dirliğine zeval vermesin
Tor tosunlar kayışları yarmasın
Çobanların ziyanlığa gitmesin
Yatmasınlar koyaklarda yan gelip
Kurtlar ile dost olmasın itleri
Gözlerini sekiz açsın Hanım hey!

Yalancının mumu akşamdan sönsün
Dökülmesin ortalığa ar-namus
Hicaptan kızarsın toraşan kızlar
Çadırı yıkılsın haramzadenin
Nefsine uyanın nesli olmasın
Sürülsün obandan göçsün Hanım hey!

**Nevruz günleri padişahlara sunulan kasidelerdir. Bu kasidelerde bahar, doğum, yaratılış, doğa gibi konular işlenir. Halk ozanları tarafından yazılırlar.*

Tayyib Atmaca

NİL KIRMIZI AKAR

Müslüman şükürsüz sefahat sürer
İsrail fitnenin tarlasın sürer
Firavun neslinden firavun türer
Çevirir yüzünü zulümden yana.

Demokrasi sayılardan bir oyun
Kurtlar tutar daim başını suyun
Kim diyor Müslüman uysal bir koyun
Sanmayın korkumuz ölümden yana.

Tekesakallılar kâfire nöker
Mısır'da ateşe benzini döker
Allah'ın kanunu tebaya söker!
Kullanır reyini zalimden yana.

Bugün feda eden makama dini
Yarın tutuşturur ot ile sini
Küfür biriktirir unutmaz kini
Gördük kim cahilden âlimden yana.

Deniz firavunu koynuna çeker
Mazlumun ahıyla gök yere çöker
Kahire her seher gözyaşı döker
Nil kırmızı akar Gül'ümden yana.

ÖLÜM

Doğdun mu ölmeye hüküm giyersin
Ekini gök iken yoldurur ölüm.
Cebi yok, iliksiz gömlek giyersin
Tazenin yüzünü soldurur ölüm.

Yaşarken bir insan tarihe geçmez
Hiç kimse kimsenin önüne geçmez
Kimi istese de eline geçmez
Kiminin yüzünü güldürür ölüm.

Kim takabilirse nefsine yular
Gönlünü seymene aynacı salar
Ruhu uzakların seyrine dalar
Azrail'e kapı çaldırır ölüm.

Benlik putun yerden yere çalana
Yolda olan ya da yolda kalana
Göçenlere bakıp ibret alana
Gerçek hakikati buldurur ölüm.

Toprakları tandırında evirir
Takla atar, dalgaları devirir
Kıyıları ilk haline çevirir
Tusinami olur saldırır ölüm.

Ne bir yaya ne de atlı bırakır
Sandal, tekne, ne de yatlı bırakır
Ne kemikli, ne de etli bırakır
Ruhları göklere kaldırır ölüm.

Her insan toprağa dikilmiş darı
Yaşarken sayamaz zararı kârı
Elbet bekleyecek beden baharı
Ölmeden de önce öldürür ölüm.

Açıkgöz kör olur âmâ gözlenir
Ey *Atmaca* korku nasıl gizlenir
Sular kaynatılır, dağlar düzlenir
Sur öter, vadesin doldurur ölüm.

REİS BENİ BIRAK

Reis beni bırak
Ara sıra memlekete gideyim
Gam dağlarına yaslanayım
Naralar atayım
Farkına varayım şairliğimin.

Reis beni bırak
Kaç zamandır
Türkü tütüyor dudaklarımda
İçerimde cızırtılar yok
Heyecanım kurudu.

Reis beni bırak
Akşamları çol-çocuğumla olayım
Kendimi gezdireyim hafta sonları
İnsan içine çıkayım
İnsan içim çok kötü.

Reis beni bırak
Ara sıra yanına geleyim
Kalbini kalbime yaslayayım
Dünyaya kilitlendik
Gönlümüz görmez oldu
Yağmura hasret gözlerimiz.

Reis beni bırak
İyi günde kötü günde
Hastalıkta ve sağlıkta
Bir yastıkta diye diye
Yalama oldu kelimeler dilimde.

Reis beni bırak
Her sabah içime kırağı düşüyor.

REİS

Burhan Sakallı 'ya

Reis demek gidiyorsun buradan
Gizli soytarılar ve yalakalar
Daha sen kapıdan adım atmadan
Gözlerine bulut selam vermeden
Ve dahi dışarda el sallamadan
“Kral öldü yeni kral yaşasın”

Sen kendi kendine döndün aslında
Pervaneler sana dönüyor sandın
Kalabalık dağılınca uyandın
Daha sen gözünü ovuşturmadan
Avcunu musluğa açmadan önce
“Ayna ayna söyle bana ben kimim?”

Dilin dilbaz olmak için yetmedi
Boşluk geri vermez kelimeleri
İnsan çarşısına adım atmadan
Yolda tuz buz oldu camdan dostların
Takım tezgâh kurmak öyle kolay mı?
“Bütün tezgâhları dağıtan benim”

Buradayım bağrın bağır isterse
Her sözün yüreği yok imiş gördün
Gam dağına yaslanmak da güzeldir
İnceden inceye tüten türküye
Eşlik etmek için hazırlan reis
“Yüzün yağmur sonrası bir fotoğraf”

SEHER

Çekeceğim defterime yazıldı
Gam kervanı yine yola düzüldü
Elim kolum iki yana büzüldü
Yağar saçlarıma kar seher seher.

Ben ne dedim sözlerime darıldın
Biliyorum beklemekten yoruldun
Hemi kırdın hemi kendin kırdın
Kavurdu içimi kor seher seher.

Gerdin kaşlarına müjgân okunu
Birden bire uzak ettin yakını
Duymak ister iken güzel kokunu
Avluna kuruldu dar seher seher.

İster isen dağla yaram köz ile
İster isen iki ela göz ile
İster kılıç ile ister söz ile
Sinemi ikiye yar seher seher.

Az kokunu salıp çokça batarsın
Bazen zalim avcıdan da betersin
Yerde bir taş bulsan alıp atarsın
Sanki avladığın tor seher seher.

SIRTIMIZA GAM DAĞLARI YASLANSIN

Gel sazın teline usulca dokun
Bir türkü çingısı düşün dileme
Dudaklarım tutuşmaya başlasın
Sırtımıza gam dağları yaslansın
İki keklik bir kayada seslensin.

Gel sazın teline usulca dokun
Memleket gözümün önüne gelsin
Kuzuların peşi sıra gezeyim
Acıkınca azığımı açayım
Susayınca pınarlardan içeyim.

Gel sazın teline usulca dokun
Hasretini bir kundağa sarayım
Turnaların yollarını gözleyim
Acıları emzireyim döşümde
Yalnızlığı besleyeyim düşümde.

Gel sazın teline usulca dokun
Dışından içime bir of çekeyim
Efkâr barometrem varsın çatlasın
Varsın saçlarımda kar kütük tutsun
Yar aklım uçursun beni unutsun.

SÖZ YUMRUĞU

Ay canım dilini Zülfikar gibi
Salla da kanımı dökmeye başla.
Bari kelimeler olsun dar gibi
Urganla boynumu sıkmaya başla.

Özüm derdi içicine katladı
Göz göz olan yaralarım patladı
Susuzluktan dudaklarım çatladı
Aras'ı yüzüme yıkmaya başla.

Ben çiçek sunayım sen çal başıma
Bir gün de yanında kavga taşıma
Sözün iner yumruk gibi düşüme
Kızıl arı gibi sokmaya başla.

İstedim bakanda yâri göreyim
Ayvayı turuncu narı göreyim
Ama istemedim narı göreyim
Bir uçtan tutuştur yakmaya başla.

Ölçüye tartıya gelmiyor sözün
Sunsam da canımı doymuyor gözün
Düşün taşın razı olursa özün
Sabır fidanını sökmeye başla

Yar bilip yanına verdim yanımı
Yoluna dökeyim iste kanımı
Boğazıma getirip de canımı
Azrail'den önce sıkmaya başla.

SÜRMEİM

Yine çile ıstarına oturduk
Her derde bir düğüm çalak sürmelim.
Kafdağı'nda lale sümbül getirdik
Koklayıp ağlayıp gülek sürmelim.

Önümüzde bente döner dereler
Düşman dursun dost dilleri yaralar
Kapımıza bad-ı saba aralar
Korkarım hast'eder külek sürmelim.

Çekilmiş yüzlere ten rengi perde
Mert sanıp kapıyı açtık namerde
Bu sürgün dünyada bu gavur yerde
De bu derdi kimle bölek sürmelim.

Kötülüğün mektebine gitmedik
Bile bile haram lokma yutmadık
Mevki makam için takla atmadık
Ya hinliği nasıl bilek sürmelim.

Gel hadi sırtını sırtıma daya
Uçsun avcumuzda kuşlar semaya
Hay'dan geldik yine gideriz Hu'ya
Varsın döne dursun felek sürmelim.

ŞAHMERAN İŞLERKEN YASTIK BAŞINA

Toprağın kokusu burnumda tüter
Kış geldi kapıma, kar dağa düştü.
Yarın bir gün baykuş süyükte öter
Susadım, gözyaşım bardağa düştü.

Gönül kapıları açılmaz oldu
Kim âşık kim maşuk, seçilmez oldu
Gururdan, kibirden geçilmez oldu
Kanatlandı sözler koyağa düştü.

Nuh Nebi olduğu günün birinden
Gök yırtıldı, yer kaynadı yerinden
Oğlu için etkilendi derinden
Kurtulmak isteyen kayığa düştü.

Sefa Merve arasına varıldı
Hacer ana İsmail'e sarıldı
Susuzluktan dudakları yarıldı
Zemzemi çıkarmak ayağa düştü.

Nerden geldi, ne yaşadı, unuttu
Helâlı çiğnedi, haramı yuttu
Havaya fırlattı, tavada tuttu
Kaç takla attıysa kayağa düştü.

Tuz döker gurbette bakan yarana
Rastlamazsın hal hatırın sorana
Nerde süzme katık, nerde borana
Çarık, yaba, ellik, yayığa düştü.

Gelmedik iş kalmaz yiğit başına
Suna artık gitmez pınar başına
Şahmeran işlerken yastık başına
İğne küstü, işler kıyığa düştü.

Atmaca yaşımız elliye geçti
Beden sağlam ama içimiz geçti
Gönlümde kaç bahar, zemheri geçti
Ağarma sırası bıyığa düştü.

ŞAIR ŞİİRİN PUTU MU?

Ey Yunus'u okuyanlar
Sözden hasır dokuyanlar
Şair şiirin putu mu?
Yoksa nefsin kaputu mu?
Şiiriniz yüzünüze
Maske olmuş siz yoksunuz
Kim kime ayna şavkıtır
Kim kimin aynası olur
Bilen bize de söylesin
Cehaletten kurtulalım.

Kalkıp yanına gidelim
Divanını isteyelim
Ezberleyip unutalım
Sonra da şiir yazalım
Yok, bunları almayalım
Kepek yapar diyorsanız
Vadinize dönün artık
Şiirden helvalar yapın
Putunuzun hayırına
Mevlit okuyun okutun!

ŞAİRLİK BİR YANA ŞİİR BİR YANA

Kardeşin kardeşe garazı olmaz
Bazen söz manayı aşar İbrahim
Söz kalpten çıkınca marazı olmaz
Kem söz bıçak gibi deşer İbrahim.

Sen kimsin ben kimim insan içinde
İnsanlar seçilir insan içinde
Türlü fikir taşır insan içinde
İnsan şaşar insan beşer İbrahim.

Kamiller bakınca uzağı görür
Nefsinin üstüne basarak yürür
Yerler çalkalanır gökler köpürür
Yağmur yüzümüze düşer İbrahim.

Şairlik bir yana şiir bir yana
Bizi bir batında doğurdu ana
Kul olanın hükmü geçmez zamana
Herkes kendi derdin taşır İbrahim.

Kıranlar kırdığı yerden kırılır
Seven insan sevdiğine darılır
Zengin fakir bir çaputa sarılır
Kolları yanına düşer İbrahim.

ŞİRİN KAPISINDA

Yar başında duran yârin peşinde
Aklından korkuyu silenler gider.
Sözü yüreğinde, sazı döşünde
Edebi, erkânı bilenler gider.

Gözünü kırpmadan bırakan varın
Islık çalıp gezen üstünde harın
Tipinin, boranın, altında karın
Alnının terini silenler gider.

Yiğit odur, sözü boşa salmaya
Mecnun'dan, Kerem'den geri kalmaya
Şirin kapısında köle olmaya
Kayayı külünkle delenler gider.

Yeltenir atmaya dağlara künde
Seven gece yanar, buz tutar günde
Nefsi arkasında, kendisi önde
Peşinden teneke çalanlar gider.

Pişmek gerek, yanmak işin kolayı
Seviyorsan yüklenirsin belayı
Kalbine sığmayan gözü elayı
Arayan kaybeder, bulanlar gider.

Yanarak yunulur aşkın közünde
Hal okunur hal bilenin gözünde
Hatıralar kanar ömrün güzünde
Gözleri boşalıp, dolanlar gider.

Atmaca dünyada sanma kalacak
Nerde olsan görklü melek bulacak
Her insan toprağa bider olacak
Âşıklar yaşarken, ölenler gider.

TARİH DÜŞME VUSLATA

Gözlerine bakınca karabatak dalarım
Uyku ile arama kirpiklerin çatılır
Hayalini koklarım biraz mayhoş olurum
Gözlerimi kaparım yanağımdan öpersin
Deli taylar dörtnala damarımda koşarlar
Saçlarımda eğleşir kavakların yelleri.

Ben nereye gedersem sen oraya gelirsin
Sen nerede dolaşsan ben orada biterim
Senden kaçan bulutlar bende döner yağmura
Bende yağan yağmurlar yanağını ıslatır
Masamdaki hayalin saçlarımı yoldurur
Sen içine düşersin bir şey gelmez elimden.

Varsın yollar uzasın yorulmayı dert etme
Aşk bir sabır ağacı geç tatlanır meyvesi
Bu nimetten nasibin alan kişi az olur
Tarih düşme vuslata o kapını tıklatır
Ya kafeste can kuşun kafesini parçalar
Ya boynunu bükerek uçup gider kendinden.

TEMİZE ÇEKİLMEZ ÖMÜR DEFTERİ*

Toraşan çağların el salları geçer
İlk aşkın çingısı düşer kalbine
İçerin ütülür bir keven gibi
Yanmanın tadına varmadan daha
Bakındığın yere kokusu siner.

Kimle haber kimle mektup salarsın
Gözün yolda gönlün hayal peşinde
Yaranın yangını ruhunda tüter
Uçurduğun bütün kuşlar sonunda
Havada dolandır avcuna konar.

Tayyib Atmaca

Bir kaçamak bakış, bir göz süzmesi
Aklını başından uçurur gider
Ayakların yere basmaz yürürken
Gam dağına yaslanırsın her gece
Ne bulut eksilir ne yağmur diner.

Çember döndü biz yürüdük velhasıl
Ne deyim de ne söyleyim erenler
Nevbahar düş oldu yaz çoktan bitti
Güz gelir dayanır yapraklarına
Hangi hatıraya dokunsan kanar.

“Temize çekilmez ömür defteri”
Ne yazdın ne çizdin öylece kalır
Ne silecek silgi ne kalın kalem
Ne yırtıp atılır bazı sayfalar
Ne dürüp bükülüp sobada yanar.

* *Çırpınıp İçinde Döndüğüm Deniz/ Hüseyin Kaya*

TOKAT SANDIĞI

Cevizden oyulmuş ince nakışlı
Dokunacak ele ceylan bakışlı
Kâh zambak kâh lale sümbül kokuşlu
Kapağı kilimli Tokat Sandığı.

İçine ne koysan alamam demez
Düşünde hayale dalamam demez
Şirin'in yerinde olamam demez
Taşlara gül işler sakat sandığı.

Kayık olur yüzer bıraksan çaya
Dudağı çatlasa dokunmaz suya
Boğaçhan yapılı Hüseyin Kaya
Yediği yumruktu tokat sandığı.

Kim sözü tartarak yerine koyar
Dost dostun derdini derdinden sayar
Kim kimi cilalar kim kimi boyar
Her sözle açılmaz sukût sandığı.

Gönül kuşu av kestirir gözüne
Bulutları sağar durur yüzüne
Cırnak geçer kulağının tözüne
Uçurum'a düşer buket sandığı.

Gizliden gizliye hayaller kuran
Türlü hesap yapıp kafayı yoran
Besmeleyle açıp kapağı gören
İçinde bir sofraya maket sandığı.

Öncekiler delip gitmiş kasayı
Doldur diye boş verdiler keseyi
Artık yolda boşaltırız keseyi
Kemirip dururken paket sandığı.

Pancarın ne güzel beziği olur
Yolcunun yoldaşın azığı olur
Dostun dosta gizli kazığı olur
Taşır döş cebinde ceket sandığı.

Atmaca dilinde sözü yetirir
Söz verenler sözü yere yetirir
Yorulunca üzerine oturur
Bundan âlâ olmaz makat sandığı.

TIRPANA GELMEZ YALNIZLIK

Gönlüne ne ektin, nasıl suladın
Yalnızlık tırpana, orağa gelmez.
Ayrılığı kirmene mi doladın
Telin kırık, sözün barağa gelmez.

Derdini yayacak dağı olmayan
Varıp şükür kapısını çalmayan
Asumana kuşlarını salmayan
Dökülür saçları, tarağa gelmez.

Söz söylemek ister, dili dolaşır
Yan gözle bir baksa akli karışır
Göz göze gelmenin korkusun taşır
Aralardan sapar, durağa gelmez.

Âşık canı yâr yoluna adanır
Gözlerine kara bulut dadanır
Bar vermeyen tevekleri budanır
Başka türlü asma koruğa gelmez.

Dost dostun gönlünü sevgiyle bezer
Yüzüne bakınca halini sezer
Ellerle kebabı şişlere dizer
Kuru bazlamaya, böreğe gelmez!

Dost olan dostunu canında taşır
Hin olan hinliği kanında taşır
Herkes ateşini yanında taşır
Közü harlatmaya körüğe gelmez.

Yalakalık girse insan içine
Kar yağsa da beyaz düşmez saçına
Koşar da dünyanın öbür ucuna
Sofrasını açan yüreğe gelmez.

Söz sözün yüzüne ışığın tutar
Söz eri olanlar sözünü tutar
Atmaca avını havada tutar
Hem kolu kanadı kırığa gelmez.

YALNIZLIK

Hafızada kaynar, ruhlarda pişer
Dünyada boyunlar büker yalnızlık.
Sen ondan kaçarken başına düşer
Kalpleri yerinden söker yalnızlık.

Nereye kaçarsam önüme çıkar
Canıma sararım canımı sıkar
Gözümden yüzüme yol bulup akar
Dışını, içime yıkar yalnızlık.

İnsanlar içinde insan bulamaz
Etek öpmez, el, avucu yalamaz
Namert dursun, mert kapısın çalamaz
Koç gibi kendine bakar yalnızlık.

İnsana sığınır, insandan kaçır
Ne pencere örter, ne kapı açır
Ne baharı görür, ne çiçek açır
Her mevsim yaprağın döker yalnızlık.

Atmaca söz ile deşme yarayı
Kim bozdu ki sen bozasın sırayı
Çağır namazına Gözükarayı
Omuzdan omuza seker yalnızlık.

YENİDEN SAÇIMA YAĞDIRMA KARI

Hasret çeke çeke büküldü belim
Korkarım yanıma bükülür elim
Adını andıkça kanıyor dilim
Gözümü gönlümü yaşta bırakma.

Sabır ağacımız çiçeğe durdu
Ne oldu aklına kim tuzak kurdu
Sensiz çiçek açmaz bu gönül yurdu
Gündüz hayal gece düşte bırakma.

Seninle hayatın tadını aldım
Tatlı hayallere düşlere daldım
Nere gitsen aklım peşine saldım
Yollarımı kara kışta bırakma.

Beni kavurmadan aşkının narı
Yeniden saçıma yağdırma karı
Doyunca yaşayım bu son baharı
Al götür aklımı başta bırakma.

Bırak gözyaşlarım içime aksın
İçimdeki çiçek boynunu büksün
Azrail kartal tek canımı söksün
Yaktığın ateşi döşte bırakma.

YIRMİDOKUZ KERE TUTTUN ELİMDEN

Her sabah yüzünde çiçek açardı
Yüreğimde kelebekler uçardı
Fark etmezdik günler nasıl geçerci
Öğretmenim şimdi nerde kim bilir.

Bazen baba bazen ana olurdun
Biz kırardık sense gönül alırdın
Sanki bizle nefes alıp solurdun
Öğretmenim şimdi nerde kim bilir.

Sözü pişirirdin sözler içinde
Seçerdin gözümü gözler içinde
Gel gör şimdi içim közler içinde
Öğretmenim şimdi nerde kim bilir.

Yirmi dokuz kere tuttun elimden
Duadan gayrisi gelmez elimden
Ayrı düştüm vatanımdan elimden
Öğretmenim şimdi nerde kim bilir.

Hatıralar yaprak yaprak dökülür
Umutlarım temelinden sökülür
Kocalmadım ama belim bükülür
Öğretmenim şimdi nerde kim bilir.

YOĞUN BAKIM ODASI

Kaç zamandır uykusuz geçirdiğin günlerin
Acısını bu kadar çıkardığın yetmez mi?
Senden kopan canların avuçları semada
Dudakları duada ama sende bir ses yok
Gözlerini kendine kapamayı bıraksan
Yüzümüze yeniden bakıversen ne olur.

Gelen gitti sen kaldın beklediğin kaldı mı?
Uyan artık bu sabah kendimize gelelim
Bir hayırlı haberle cıvıldasın kuşların
Bulutumuz dağılsın yüzümüze renk gelsin
Sevinç ile iftara oturalım birlikte
Ruhumuzla varalım oruçların tadına.

Can dediğin nedir ki kafeste bir atmaca
Uçurmaya çalışma diren Allah aşkına
Umut korku arası çetrefilli yoldayız
Biliyorum çok soğuk yoğun bakım odası
Canım babam ha gayret bak duamız seninle
Kanadımız kırıldı sakın bizi kör etme.

YOL ARKADAŞI

Gel seninle yola çıkalım dostum
İnsan pazarına adım atmadan
Götürmeden kulağıma elimi
Avazımı saklayarak karnımda
Müşteriye nasıl parlak çekerim
Kaça gittiğini anlayamazsın.

İnce düşünceli hakiki dostum
Bu musluk her zaman bu şekil akmaz
Barajların suyu çekilebilir
Duaların kabulleri azalır
Sen beni pazarla Müslümanlara
Ben sana münafık dünden olurum!

Sırtımı sırtına verdiğim dostum
Ağlaman gerekse bağrımaya yaslan
Hüngür hüngür ağla sinirin geçer
Kalbinden kalbime tıkırtı geğermez
Telefonu sekretere bağlıyorsın
Kimse ulaşamaz Allahtan başka.

Kendini ęaresiz hissetme dostum
Her derdin ęaresi bu kardeşinde
Ceylan derisinden koltuk mu lazım
İktidarda yakınlarım ęođaldı
Hem takla atmayı senden öğrendim
Olmazsan olurum yerine vekil.

Aklınla arana girmeyim dostum
Kafanın içinde kırk tilki gezer
Kuyrukları birbirine dolaşmaz
Horozlara kıran girdi ęabuk gel
Çol-çocuğu topla herkese iş var
Çoban gerek tavukları yaymaya.

YUNUS ÜZÜM YEDİ ERİK DALINDA

Gönül tekkesinde derviş olmadan
Gamsız yürekleri dağlar dağlamaz.
Pişmek için közü avuçlamadan
Ateş koklar geçer dağlar, dağlamaz.

Dalın var ki sarmaşıklar sarılır
Gönül camdan daha çabuk kırılır
Dost evine bahanesiz varılır
Niyet edip elin bağlar bağlamaz.

Tayyib Atmaca

Tahtlar taçlar feda oldu yolunda
Yunus üzüm yedi erik dalında
Cehd eyle olursan onun halında
Aklını fikrini bağlar, bağlamaz.

Dalında yetmemiş insan olunca
Sözleri ok gibi batar kulunca
Yavrular yuvada körpe olunca
Uykusunu böler ağlar ağlamaz.

Atmaca gözün yok kaz da, kargada
Bıraktılar yüreğini sargıda
Melekler başında bekler sorguda
Çeneni başına bağlar bağlamaz.

YÜZÜME TÜNEMEZ YAĞMUR KUŞLARI

Küskün yaşamaya alışamadım
Kim kimi kovalar kim kimden kaçar
Yarın hasbelkader dost meclisinde
Yüz yüze gelince ne yapacağız
Kim elini uzatmaktan korkacak
Kimin yüreğinde deprem olacak
Hatıralar arasında inleyen
Görmezden gelecek güzel günleri.

Kaç mendil kurudu hâlâ küskünüz
Her gün ömrümüzden bir yaprak uçar
Üstümüzde döner hasret kuşları
Bir türlü konamaz dallarımıza
Demek ki fırtına bir kaşı suda
Hafif bir rüzgârla yelken şişirir
Dalgaları dalgalara katarak
Gönül limanını yıkar geçermiş.

Yıl aldık yürürüz üçüncü kırktan
Hatıralar uzaklardan el eder
Biz susarız içimizde çığ kopar
Dağların ardında türküler yanar
Tel tezene arasında kalırız
Dilimizi yaralar her kafiye
Gözümüze çöker karabulutlar
Tünemez yüzüme yağmur kuşları.

Küskünlük taşınmaz öte tarafa
Uzaktan uzağa ortak dostlarla
Hal hatır sorarım onları bilmem
Ancak turnalarla selam salarım
Elimde başka bir adres bulunmaz
Yarın uzak değil yarın kapıda
Kimin sürgünlüğü tamamlanacak
Ayrılıp gidecek yerin yüzünden.

İÇİNDEKİLER

DUA / 7
4ÇARPI4 / 8
ANLARSIN / 10
BABAM ÜZERİMİ ÖRTER HER GECE / 12
BEKÂR ŞİİRİ / 14
BEN BURDAYIM REİS / 15
BEYAZ BULUT / 17
BİR GÜN / 19
BULUT AVI / 21
ÇINARLAR DEVRİLİR HEP UZAKLARA / 23
DİRİLİŞ SANCISI / 25
DOYDUM YALAN DÜNYAYA / 27
DUDAK DEĞMEZ / 28
DÜKKÂN KAPANIYOR / 30
DÜNYA SAHNESİ / 32
ELLİ YAŞ ŞİİRİ / 34
GÖNLÜNLE TOPRAĞA BASTIĞIN ZAMAN / 37
GÖNÜL KAÇAĞI / 39
GÖNLÜNLE TOPRAĞA BASTIĞIN ZAMAN / 41

- GÖZ AÇIP YUMMUŞ GİBİ / TAHMİS / 43
GÜN TÜKENDİ VAKİT ARTIK GEÇ OLDU / 46
GÜZ DAYANDI KAPIMIZA / 48
HANİFİ VURAL İLE ATIŞMA / 52
HER CANLI ÖLÜNCE BİRAZLAR BİTER / 54
HER YAPRAKTA YEŞEREN BİR HATIRA / 56
İÇİMDEN GEÇENLER SÖZE GELMİYOR / 62
İNSAN / 64
KAVGADAN KORKTUKÇA / 66
MUAŞŞER / 68
MUHAMMES/ bir / 71
MUHAMMES/ iki / 74
MUHAMMES/ÂŞIK HAVASI / 75
NEVRUZİYE / 78
NİL KIRMIZI AKAR / 80
ÖLÜM / 82
REİS BENİ BIRAK / 84
REİS / 86
SEHER / 86
SIRTIMIZA GAM DAĞLARI YASLANSIN / 90
SÖZ YUMAĞI / 92
SÜRME LİM / 94
ŞAHMERAN İŞLERKEN YASTIK BAŞINA / 96

ŞAİR ŞİİRİN PUTU MU? / 99
ŞAİRLİK BİR YANA ŞİİR BİR YANA / 100
ŞİRİN KAPISINDA / 102
TARİH DÜŞME VUSLATA / 104
TEMİZE ÇEKİLMEZ ÖMÜR DEFTERİ / 105
TOKAT SANDIĞI / 107
TIRPANA GELMEZ YALNIZLIK / 110
YALNIZLIK / 112
YENİDEN SAÇIMA YAĞDIRMA KARI / 114
YİRMİDOKUZ KERE TUTTUN ELİMDEN / 116
YOĞUN BAKIM ODASI / 118
YOL ARKADAŞI / 119
YUNUS ÜZÜM YEDİ ERİK DALINDA / 121
YÜZÜME TÜNEMEYİZ YAĞMUR KUŞLARI / 123

Tayyib Atmaca

Okuyanın Derkenarı: